

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2017. év november hó 14. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmények miatt az I. rendű vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2017. év április hó 26. napján kelt 7.B.82/2015/223. számú ítéletét az I. rendű és a II. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 10.880,- (tízezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költség megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék a megismételt eljárásban, a II. r. és a IX. r. vádlottak távollétében tartott tárgyaláson meghozott és 2017. április 26. napján kihirdetett 7.B.82/2015/223. számú ítéletében bűnösnek mondta ki az I. r. vádlottat 25 rendbeli vesztegetés elfogadása büntetése [huszonhárom eset a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 291. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés b) pontja szerint, két eset a Btk. 291. § (1) bekezdése, (2) bekezdés b) pontja és (3) bekezdés c) pontja szerint minősített] és 4 rendbeli - egy esetben bűnsegédként elkövetett - hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. §-a szerint minősített], a II. r. vádlottat 21 rendbeli befolyással üzérkedés büntetése [húsz esetben az 1978. évi IV. törvény 256. § (1) bekezdése, (3) bekezdés a) pontja és (4) bekezdés I. fordulata, egy esetben az 1978. évi IV. törvény 256. § (1) bekezdése, (3) bekezdés b) pontja és (4) bekezdés II. fordulata szerint minősített], vesztegetés büntetése [1978. évi IV. törvény 254. § (1) és (2) bekezdései szerint minősített], 21 rendbeli vesztegetés vétségében [1978. évi IV. törvény 254. § (1) bekezdése szerint minősített] és 8 rendbeli - két esetben felbujtóként, hat esetben bűnsegédként elkövetett - magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §-a szerint minősített], a IV. r. vádlottat vesztegetés büntetése [1978. évi IV. törvény 254. § (1) és (2) bekezdései szerint minősített], 4 rendbeli vesztegetés vétségében [1978. évi IV. törvény 254. § (1) bekezdése szerint minősített] és 7 rendbeli - öt esetben felbujtóként, egy esetben bűnsegédként elkövetett - magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §-a szerint minősített], az V. r. vádlottat vesztegetés büntetése [1978. évi IV. törvény 254. § (1) és (2) bekezdései szerint minősített] és felbujtóként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. § szerint minősített], a VI. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett csalás büntetése [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdése és (4) bekezdés a) pontja szerint minősített], bűnsegédként elkövetett befolyással üzérkedés vétségében [1978. évi IV. törvény 256. § (1) bekezdése és (3) bekezdés a)

pontja szerint minősített], vesztegetés vétségében [1978. évi IV. törvény 254. § (1) bekezdése szerint minősített] és 4 rendbeli - két esetben felbujtóként, két esetben bűnsegédként elkövetett - magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §-a szerint minősített], a IX. r. vádlottat vesztegetés vétségében [1978. évi IV. törvény 254. § (1) bekezdése szerint minősített] és magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §-a szerint minősített], a XI. r. vádlottat 4 rendbeli - három esetben felbujtóként elkövetett - csalás bűntettében [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdése és (4) bekezdés a) pontja szerint minősített], 4 rendbeli bűnsegédként elkövetett befolyással üzérkedés bűntettében [1978. évi IV. törvény 256. § (1) bekezdése, (3) bekezdés a) pontja és (4) bekezdés I. fordulata szerint minősített], 6 rendbeli - egy esetben bűnsegédként elkövetett - vesztegetés vétségében [1978. évi IV. törvény 254. § (1) bekezdése szerint minősített] és 6 rendbeli - öt esetben felbujtóként elkövetett - magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §-a szerint minősített], a XVI. r. vádlottat 4 rendbeli felbujtóként elkövetett csalás bűntettében [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdése és (4) bekezdés a) pontja szerint minősített], 2 rendbeli - egy esetben bűnsegédként elkövetett - befolyással üzérkedés bűntettében [1978. évi IV. törvény 256. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pontja és (4) bekezdés I. fordulata szerint minősített], 4 rendbeli - egy esetben bűnsegédként elkövetett - vesztegetés vétségében [1978. évi IV. törvény 254. § (1) bekezdése szerint minősített] és 4 rendbeli felbujtóként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §-a szerint minősített], a XVIII. r. vádlottat csalás bűntettében [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdése és (4) bekezdés a) pontja szerint minősített], vesztegetés vétségében [1978. évi IV. törvény 254. § (1) bekezdése szerint minősített] és magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §-a szerint minősített], a XX. r. vádlottat csalás vétségében [Btk. 373. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősített] és hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. §-a szerint minősített], a XLIII. r. vádlottat csalás bűntettében [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdése és (4) bekezdés a) pontja szerint minősített], vesztegetés vétségében [1978. évi IV. törvény 254. § (1) bekezdése szerint minősített] és magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §-a szerint minősített] és magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §-a szerint minősített].

Halmazati büntetésül az I. r. vádlottat 2 év - végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett - börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre, a II. r. vádlottat 1 év 9 hónap - végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre, a IV. r. vádlottat 1 év - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre, a VI. r. vádlottat 300 napi tétel, napi tételenként 500 forint összegű, összesen 150 000 forint pénzbüntetésre, a XI. r. vádlottat 1 év - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre, a XVI. r. vádlottat 1 év - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte, az V. r. vádlottat 3 év, a XLIII. r. vádlottat és a XLIX. r. vádlottat 2-2 év, a IX. r., a XVIII. r. és a XX. r. vádlottakat 1-1 év időtartamra próbára bocsátotta. az I. r. vádlottat szemben 1 410 000 forint, a II. r. vádlottal szemben 430 000 forint, a IV. r. vádlottal szemben 60 000 forint, az V. r. vádlottal szemben 90 000 forint, a XI. r. vádlottal szemben 280 000 forint, a XVI. r. vádlottal szemben 265 000 forint erejéig vagyonekobzást rendelt el. az I. r., a II. r. és a IV. r. vádlottak esetében az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte a kiszabott szabadságvesztésbe annak végrehajtásának elrendelése esetén, egyben az I. r. vádlott vonatkozásában rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról is (a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő nap). a XI. r. vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

Az I. r. vádlottat 3 rendbeli vesztegetés elfogadásának büntette [egy eset a Btk. 291. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés b) pontja szerint, két eset a Btk. 291. § (1) bekezdése, (2) bekezdés b) pontja és (3) bekezdés c) pontja szerint minősítő] és 24 rendbeli - bűnsegédként, egy esetben folytatólagosan

elkövetett - hamis magánokirat felhasználásának vétsége [Btk. 345. § szerint minősülő] miatt emelt vád alól felmentette, továbbá 1 rendbeli hamis magánokirat felhasználásának vétsége [Btk. 345. § szerint minősülő] miatt vele szemben indult büntetőeljárást megszüntette.

A II. r. vádlottat 3 rendbeli befolyással üzérkedés büntette [egy esetben az 1978. évi IV. törvény 256. § (1) bekezdése, (3) bekezdés a) pontja és (4) bekezdés I. fordulata, két esetben az 1978. évi IV. törvény 256. § (1) bekezdése, (3) bekezdés b) pontja és (4) bekezdés II. fordulata szerint minősülő], 2 rendbeli vesztegetés büntetében [1978. évi IV. törvény 254. § (1) és (2) bekezdései szerint minősülő] és 17 rendbeli - bűnszegdként, egy esetben folytatólagosan elkövetett - magánokirat-hamisítás vétsége miatt [1978. évi IV. törvény 276. § szerint minősülő] emelt vád alól felmentette, továbbá 5 rendbeli magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. § szerint minősülő] miatt vele szemben indult büntetőeljárást megszüntette. a VI. r. vádlottat az ellene bűnszegdként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. § szerint minősülő] emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből a II. r. vádlottat 248 083 forint, a IV. r. vádlottat 328 665 forint, a VI. r. vádlottat 203 335 forint, a IX. r. vádlottat 284 178 forint, a XI. r. vádlottat 161 900 forint, a XVI. r. vádlottat 38 699 forint, a XVIII. r. vádlottat 100 000 forint, a XX. r. vádlottat 109 153 forint, a XLIII. r. vádlottat 148 885 forint, a XLIX. r. vádlottat 115 438 forint külön-külön történő megfizetésére, továbbá az I. r. és a II. r. vádlottakat 7970 forint, az I. r., a II. r. és a IV. r. vádlottakat 2580 forint, az I. r. és az V. r. vádlottakat 1566 forint bűnügyi egyetemleges megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen az ügyész az I. r. és a II. r. vádlottak terhére, a büntetés súlyosítás, az I. r. vádlott és a védője megalapozatlanság okán felmentés érdekében, míg a II. r. vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett jelentettek be fellebbezést.

Fellebbezés hiányában az elsőfokú ítélet a IV. r., az V. r., a VI. r., a XI. r., a XVI. r., a XX. r. és a XLIX. r. vádlottak vonatkozásában 2017. április 27-én, a XVIII. r. vádlott vonatkozásában 2017. augusztus 17-én, a IX. r. vádlott vonatkozásában 2017. augusztus 31-én, a XLIII. r. vádlott vonatkozásában 2017. október 12-én jogerőre emelkedett.

Az ügyész a büntetés súlyosítását, hosszabb tartamú, felfüggesztés mellőzésével meghatározott börtönbüntetés, és mellékbüntetésül közügyektől eltiltás kiszabását célzó jogorvoslati nyilatkozatának részletes indokolásában kifejtette, hogy a Budapest Környéki Törvényszék eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki az I. r. és a II. r. vádlottakkal szemben. Nem értékelte ugyanis további súlyosító körülményként a korrupciós jellegű bűncselekmények elszaporodottságát, amely miatt a büntetéseknek nem csak a megelőzésben, hanem az ilyen jellegű cselekmények társadalmi megítélésének megváltoztatásában is szerepe van. Nem értékelhető enyhítő körülményként az I. r. vádlott javára az elszenvedett munkajogi joghátrány (a munkahelyének elvesztése), ugyanis ha ez nem következett volna be, vele szemben foglalkozástól eltiltást is alkalmazni kellett volna.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.226/2016/3. számú átiratában - fenntartva az ügyészi fellebbezés céljait és indokait - indítványozta, hogy a Fővárosi Ítélet tábla változtassa meg az elsőfokú ítéletet oly módon, hogy az I. r. és a II. r. vádlottak szabadságvesztésének tartamát emelje fel, a végrehajtás felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzze és mellékbüntetésül e vádlottakat tiltsa el a közügyek gyakorlásától.

A fellebbviteli ügyészség álláspontja szerint a Budapest Környéki Törvényszék nem a tényleges súlyuknak megfelelően értékelte a bűnösségi körülményeket, az időmúlásnak eltúlzott-, míg a korrupciós jellegű bűncselekmények kiemelkedő társadalomra veszélyességének nem kellő

jelentőséget tulajdonított, de nagyobb súllyal kellett volna figyelembe vennie a nagyszámú halmazatot, I. r. vádlottnál azt, hogy foglalkozásának felhasználásával követte el a cselekményeket, míg II. r. vádlott esetében azt, hogy az elkövetéskor büntetőeljárás hatálya alatt állt és másokat is bűnbe sodró magatartást tanúsított. Indítványozta a büntetés kiszabása során figyelmen kívül hagyni azt, hogy az elkövetés csak két hónapra korlátozódott, utalva arra, hogy az idő rövidsége nem a vádlottaknak a további elkövetéssel felhagyó magatartására vezethető vissza.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője lényegében megismételte írásban előterjesztett indítványában foglaltakat. Nem vitatta az igen jelentős időmúlást, illetőleg azt, hogy az eljárás elhúzódása nem vezethető vissza a vádlottak magatartására, ennek ellenére az I. r. vádlott esetében - figyelemmel az öt évtől tizenöt évig terjedő büntetési tételkeretre és a büntetési tétel középértékére (tíz év) - súlytalannak nevezte szabadságvesztés tartamát, különös tekintettel a végrehajtás felfüggesztésére is. Kérte figyelembe venni, hogy a korrupciós bűncselekmények a vádbeli időszakban is rendkívül elszaporodottak voltak, továbbá a terhelt bizalmi állását használta fel a bűncselekmény elkövetéséhez. a II. r. vádlott vonatkozásában nagyobb nyomattal kérte értékelni a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést és e terheltnek másokat is bűnbe sodró magatartását, valamint azt, hogy a büntetési tételkeret egy évtől hét év hat hónapig terjedő szabadságvesztés. Mindkét vádlott esetében további súlyosító tényezőként nevesítette a többszörös bűnhalmazatot.

Fenntartotta a hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabására, a végrehajtás felfüggesztésének mellőzésére és a közügyektől eltiltás alkalmazására tett indítványát.

Az I. r. vádlott meghatalmazott védője fellebbezése kizárólagos célját a felmentésben határozta meg az alábbiakra hivatkozva.

Az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre tévesen következtetett, így az ítéleti tényállás részben megalapozatlan, azonban ez a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető. Az ügyintézés során kötelezettségszegést a megismételt eljárás eredményeként az első fokon eljáró bíróság sem állapított meg, ezért az egyetlen eldöntendő kérdés csupán az maradt, hogy az a tevékenysége kapcsán kért-e vagy elfogadott-e pénzt.

A II. r. vádlott nem vitásan vitt be ügyfeleket a bankba, és jutalékot is kért tőlük, arra hivatkozva, hogy abból az is részesül, ez azonban nem támasztja alá az elsőfokú bíróság mérlegelés útján kialakult meggyőződését, miszerint II. r. vádlott nem csupán állította, hanem valóban pénzt adott át az I. r. vádlottnak. Nem foglalkozott viszont azzal, hogy I. r. vádlott milyen jogtalan előnyt tudott volna nyújtani a pénz ellenében; a kötelezettségét ugyanis nem szegte meg, ügyfeleket soron kívül nem fogadott, a hitelekkel bank Back Office Csoportja döntött, neki még arra sem volt ráhatása, hogy az adott ügyfél rajta van-e a BAR listán. Nem kért és nem kapott pénzt ezekért az ügyletekért, a II. r. vádlott volt az, aki a szolgáltatását hirdette, ezért neki állt érdekében azt állítani, hogy képes a hitelt intézni, és ezért a hitelösszeghez viszonyítottan jelentős jutalékot elkérni. A számtalan telefonbeszélgetéssel is csak azt a látszatot kívánta kelteni az ügyfelek számára, hogy a banki ügyintézőnek is juttat a pénzből, ugyanis önmagában az ügyfél bankfiókba történő bekíséréséért a vádban írt összegeket nem kérhette el. Értelmetlen lett volna a tizenhat éve az OTP alkalmazásában dolgozó, a ranglétrán folyamatosan előrejutó és jó fizetéssel rendelkező az részéről, hogy hat havi fizetésének megfelelő 1,4 millió forintért kockára tegye állását. A vád a hamis munkáltatói igazolásokon alapult, noha abból több is volt bankfiókban, és azokat mégsem „varrták” az I. r. vádlott nyakába.

A védő - hangsúlyozva fellebbezése felmentésre irányuló célját - utalt arra is, hogy az eljárás tizenkét éve folyik, védence ez idő alatt nem tudott képzettségének megfelelő munkát vállalni, „feketén” dolgozik, és - miután lakáshitelét nem tudta törleszteni - a lakását is elárverezik.

A II. r. vádlott kirendelt védője a perbeszédében kifejtette, hogy a megismételt eljárás sem vezetett el a tényállás felderítéséhez, ennek egyik oka az is, hogy a II. r. vádlott nem volt meg, továbbá csak részcselekmények tekintetében terheli önmagát és másokat bűncselekmény elkövetésével, ezt is csak azért, hogy magát mentse. A beismerő vallomása nem elégséges bizonyíték, különös tekintettel arra, hogy a terhelt tizenöt-husz esetről beszélt anélkül, hogy ezek az ügyletek konkrétan behatárolhatóak lennének. Az alapügy tárgyalásán nem tett vallomását, hallgatásával tartotta fenn korábbi nyilatkozatait, magatartását nihilizmus jellemezte.

A védelem szerint kétséget kizáróan a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állapítható meg, hogy a II. r. vádlott átadta a pénzüsszegeket az I. r. vádlottnak, így bűnössége nem bizonyított.

Utolsó szó jogán tett nyilatkozatában az I. r. vádlott továbbra is hangsúlyozta ártatlanságát, előadva, hogy a munkáját becsülettel végezte, jól keresett, gyermeke akkoriban lett beteg, naponta kellett kórházba járnia, így nem lett volna oka és lehetősége a bűncselekményt elkövetni. Jól jött számára, hogy a ügyfeleket küld hozzá, de pénzt tőle soha nem kapott.

A másodfokú bíróság sem a büntetés súlyosítására irányuló ügyési-, sem a felmentést, illetve a II. r. vádlott esetében az enyhítést is célzó vádlotti és védői fellebbezéseket nem találta alaposnak.

A jogorvoslattal megtámadott határozatot a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be) 348. § (1) bekezdése alapján a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a jogorvoslattal érintett vádlottak tekintetében. Nem képezte viszont a felülbírálat tárgyát az elsőfokú ítéletnek a felmentő és eljárást megszüntető rendelkezései, azok ellen ugyanis nem került sor fellebbezés bejelentésére [Be. 348. § (2) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a büntetőeljárási szabályokat maradéktalanul betartotta. Törvényesen került sor a tanúk tárgyaláson történt kihallgatására olyan esetben is, ha az adott tanú korábban az eljárás terheltje volt, és - szemben a védelemnek ezzel kapcsolatban a megismételt eljárásban tett észrevételeire - nem kifogásolható az sem, hogy az elhunyt vagy az ismeretlen helyen tartózkodása miatt a tárgyaláson nem kihallgatható tanúk esetében az eljárás korábbi szakaszában gyanúsítottként vagy vádlottként tett vallomásokot is felolvasta, és azokat utóbb bizonyítékként értékelte. A Be. 296. § (4) bekezdésben írt rendelkezések - a tanút védve - valóban a hozzájárulásától teszi függővé a korábbi terhelti vallomás ismertetését vagy felolvasását, azonban ilyen esetekben a hozzájárulás hiánya nem vélelmezhető.

Az elsőfokú bíróság a törvényesen lefolytatott bizonyítási eljárás során az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat egyenként és összességükben értékelte, majd részletesen, meggyőzően és logikusan indokolta, hogy a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg.

Az elsőfokú ítélet indokolásának személyi része csupán annyiban szorul kiegészítésre, hogy a nyilvános ülésen tett nyilatkozata szerint az I. r. vádlottnak 85 millió forintba növekedett tartozása miatt mindkét ingatlana végrehajtás alatt áll, férje két agyi infarktuson esett át, továbbá Crohn-betegségben szenvedő fia nem tud elhelyezkedni, így eltartásukra szorul.

Az első fokon eljáró bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mert felderített, hiánytalan, irathú és helytelen ténybeli következtetéstől mentes, így a Be. 351. § (1) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is. A másodfokú bíróság észlelte, hogy néhány ügylet esetében az AMEX hitelkártya- vagy az áruhitelkártya szerződés által biztosított összegekben elírás történt, ez összességében a tényállás megalapozottságát nem érinti.

A tényállás 10-es pontjában az OTP áruhitelkártya jóváhagyott hitelkerete helyesen 500 000 forint (áruhitelkártya szerződés, nyomozati iratok IV. kötet 233. oldala), a 12-es pontjában az AMEX Blue hitelkártya és az OTP áruhitelkártya jóváhagyott hitelkerete helyesen 380 000 - 380 000 forint (hitelkártya- és áruhitelkártya szerződés, nyomozati iratok IV. kötet 503. és 513. oldalai), a 15-ös pontjában az OTP áruhitelkártya jóváhagyott hitelkerete helyesen 350 000 forint (áruhitelkártya szerződés, nyomozati iratok IV. kötet 577. oldala), a 23-as pontjában az AMEX Blue hitelkártya és az OTP áruhitelkártya jóváhagyott hitelkerete helyesen 430 000 - 430 000 forint (hitelkártya- és áruhitelkártya szerződés, nyomozati iratok IV. kötet 831. és 835. oldalai).

A II. r. vádlott ténybeli beismerésének és az II. r. vádlottat is terhelő vallomásainak súlyát relativizáló védői érveléssel szemben az állapítható meg, hogy II. r. vádlott nem csak az ügyfeleknek állította, hogy a banki ügyletek létrejötte után átvett „jutalék” egy részét I. r. vádlottnak juttatja, hanem e tény - a köztük létrejött megállapodás lényegére és az egyes ügyletek kapcsán átadott konkrét összegekre (hitelkártyánként 25 000 forint) is kiterjedően - ő maga tárta fel a nyomozó hatóság előtt, noha ez egyáltalán nem állt érdekében. Terhelő vallomása bizonyító erejét csak növeli, hogy a nyomozó hatóság előtt következetesen tagadta a lényegesen kisebb tárgyi súlyú közbizalom elleni bűncselekmények elkövetését (a hamis munkáltatói igazolások felhasználását, illetve az abban való közreműködést). Az alapügy bírósági tárgyalásán tanúsított „passzív” magatartása a Be. 117. § (2) bekezdésében biztosított vallomástétel-megtagadási jogának gyakorlásában nyilvánult meg, a súlyos vád ellenére sem vonta vissza korábbi, önmagát és vádlott-társait terhelő vallomását.

Első kihallgatásán valóban csak 15-20 cselekmény elkövetésére emlékezett, és ezekkel összefüggésben megnevezett néhány olyan személyt (Cs.-né K.E.-t, S.E.-t és a XI. r. vádlottat), akik számára további ügyfeleket közvetítettek, azonban gyanúsítottként történt folytatólagos kihallgatásain a terhére rótt újabb bűncselekményeket is elismerte. A beismerő vallomásán túl e terheltek az ügyletek létrejöttében kifejtett tevékenységét visszaigazolták a hitelszerződéseket aláíró „ügyfelek” és a „közvetítők”, akik a II. r. vádlott szerepéről, a részére átadott összegekről túlnyomórészt egymással és a terhelt vallomásában foglaltakkal is egyező módon számoltak be.

A bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy az eljárás során nem volt feltárható olyan személyes motívum, amely a II. r. vádlottat az I. r. vádlottat szembeni fellépésre indíthatta volna, a gyakori telefonbeszélgetések okára is II. r. vádlott tudott ésszerű magyarázatot adni (ennek különösen az ügyfelek bankfiókból történt távozásakor lebonyolított telefonhívások esetén van jelentősége), továbbá az elsőfokú ítélet 52-53. oldalain felsorolt egyéb bizonyítékok csak erősítették a fentiekben hivatkozott terhelő vallomást.

E bizonyítékok alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy az egyes ügyletek kapcsán az I. r. vádlott a tevékenységeért pénzt kért és kapott is a II. r. vádlottól, függetlenül attól, hogy az ügyintézés során - két eset (2-es és 28-a tényállási pont) kivételével - valóban nem szegte meg kötelezettségét, azonban a bűncselekmény megállapításának nem is feltétele, hogy bármilyen többlétszolgáltatást kell nyújtania a vesztegetési összeg ellenében. Az elfogadott pénzüsszegeknek a jövedelméhez viszonyított arányával kapcsolatos védői felvetés kapcsán a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a tényállásban megállapított 1 410 000 forint - egy-egy ügyféllel való foglalkozás tartamára és ügyintézési feladatok jellegére tekintettel - kifejezetten jól „jövedelmező” tevékenység volt, összesítve az ügyfelek számát és az ügyintézési tartamokat az I. r. vádlott megközelítőleg 3-4 munkanap alatt „keresett” hat havi fizetésének megfelelő összeget.

A kérdéses bankfiókban kerültek, illetőleg kerülhettek elő olyan további hamis munkáltatói igazolások, amelyek nem voltak az az I. r. vádlott által intézett banki ügyletekhez kapcsolhatóak,

lényeges szempont viszont az, hogy a jelen ügy tárgyát képező valótlan tartalmú okiratok kapcsán utóbb beazonosíthatóvá vált egy elkövetői kör, és ennek következtében feltárhatóak voltak a vesztegetési cselekmények is. Nyilván megkönnyítette a bűncselekmények felderítését végző nyomozó hatóság munkáját, hogy a „közvetítők” baráti- és ismerősi köreiből toborozták az újabb és újabb ügyfeleket.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság egyetértett a megállapított tényállással, és az ebből a fellebbezéssel érintett az I. r. és a II. r. vádlottak bűnösségére levont elsőfokú bírói következtetéssel. A Be. 351. § (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági okok hiányában a felmentést célzó fellebbezések a másodfokú eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma folytán sem vezethettek eredményre.

A bűncselekmények jogi minősítése is törvényes, azt a fellebbezések nem is támadták.

Az első fokon eljáró bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket teljes körűen és helyesen tárta fel, majd azokat egymással egybevetve, összefüggéseikben és valós súlyuknak megfelelően értékelte. Ebből nem maradtak ki azok a súlyosító tényezőket sem, amelyeket a vádhatóság fellebbezésében utóbb megjelölt; egyébként helyesen az I. r. vádlott terhére a vezetői beosztást értékelte, és nem az ügyészi álláspont szerinti foglalkozás felhasználásával történt elkövetést, ez ugyanis szükségszerű előfeltétele volt korrupciós bűncselekményének. A kiszabott büntetések neme és mértéke igazodik a megállapított bűncselekmények tárgyi súlyához, a vádlottak társadalomra veszélyességéhez, a feltárt enyhítő és súlyosító tényezőkhöz, továbbá alkalmas a büntetési általános és speciális prevenciós céljainak elérésére is. A büntetlen előéletű, rendezett családi körülmények között élő, beteg hozzátartozóiról is gondoskodó az I. r. vádlottnál valóban indokolt volt a büntetési tételkerethez képest lényegesen enyhébb tartamú szabadságvesztés büntetés alkalmazása, és különösen a büntetőeljárás több mint tizenegy éves tartamára figyelemmel, mely tény valóban nem volt felróható egyik vádlottnak sem.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt (elsőfokú ítélet 88. oldal 3. bekezdés), az Alkotmánybíróság 2/2017. (II.10.) határozatában kifejtettek szerint az eljárás ésszerű időn belüli befejezésének követelményét a tisztességes eljárás részjogosítványának kell tekinteni. A vizsgált eljárás elhúzódását több körülmény együttes hatása eredményezte, nevezetesen a vádlottak és fellebbezéssel nem érintett társaik által megvalósított cselekmények nagy száma, a másodfokú bíróság korábbi hatályon kívül helyező határozatára tekintettel lefolytatott új elsőfokú eljárás.

Az eljárás elhúzódásának hiányában a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés lényeges, a középértéket közelítő mértékű súlyosítása lett volna indokolt, annak felfüggesztésének mellőzésével, a cselekmények társadalomra veszélyességére figyelemmel. Alapvetően tehát az időmúlásra visszavezethetően helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazását a vádlottakkal szemben. A kiszabott szabadságvesztés lényeges súlyosítására - a nagyszámú bűnhalmazat és a terhükre megállapított bűncselekmények konkrét tárgyi súlya ellenére - az Alkotmánybíróság 2/2017. (II.10.) határozatában kifejtetteket is szem előtt tartva a másodfokú bíróság sem látott okot. Nem volt így indoka az I. r. vádlott és a feltáró jellegű, beismerő vallomást tevő a II. r. vádlott esetében a kiszabott szabadságvesztés tartamának felemelésének vagy a végrehajtást felfüggesztő rendelkezések mellőzésének.

Az elsőfokú bíróság helyesen és törvényesen rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, illetőleg az eljárás során felmerült bűnügyi költségekről, az alkalmazott jogszabályhelyek sem szorulnak kiegészítésre.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság - a Be. 361. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen -

az elsőfokú ítéletet az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A II. r. vádlott védelmében eljáró kirendelt védőnek a nyilvános ülésen történt megjelenése folytán munkadíj és költség, illetőleg ezek általános forgalmi adója címén felmerült bűnügyi költségről a másodfokú bíróság - a Be. 74. § (1) bekezdés a) és c) pontjaiban és a Be. 338. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel - a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2017. november 14. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	. Lőrinczy Attila s.k.	. Németh Nándor s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2017. április 27. napján kihirdetett 7.B.82/2015/223. számú ítélete az I. r. és a II. r. vádlott tekintetében 2017. november 14. napján jogerős és a kiszabott szabadságvesztések kivételével végrehajtható.

Budapest, 2017. november 14. napján

. Hrabovszki Zoltán s.k.	
	a tanács elnöke